

B3

B3

A3

A3

B4

B4

A4

A4

B5

B5

A5

A5

DE ARBEIDERSRAAD

ORGAAN VAN DE
KOMMUNISTIESE ARBEIDERS
GROEPEN NEDERLAND

Nr. 2. Juli 1937. 2e Jaargang. Verschijnt maandelijks.
Losse nrs. 5 ct. per jaar 60 ct

DE OPBOUW VAN DE REVOLUTIO- NAIRE PARTIJ

Vorm en Doel (Inleiding)

Gepaast voor de opgave, een bouwwerk te scheppen, zal de moderne architect zich allereerst de vraag stellen, voor welk doel het desbetreffende ontwerp bestemd is. Stijl, opzet, vorm van een fabrieksruinte zullen anders zijn dan die van een woonhuis; van een school anders dan van een concertzaal. H. a. w. dus, de vorm, die gekozen wordt zal in overeenstemming moeten zijn met het gestelde doel.

Haar waarachtige schoonheid ontleent de moderne constructie daarom aan de harmonie tussen vorm en doel.

Harmonie tussen vorm en bestemming is echter geen kunstmatig bedenk-
sel. Zij is de waarachtige harmonie, omdat zij universeel is.

Dus niet slechts het geconstrueerde verkrijgt door haar zijn ware
schoonheid. Het beginsel der harmonie tussen vorm en doel vertoont
zich in elk levend organisme.

Selfs op alle organisatie der mensen is onze beschouwing uit te
breiden. Op alle, dus ook op de maatschappelijke, ook op de politieke
en economische.

Alle organisatievormen in het kapitalisme worden in diepste wezen
bepaald door het doel der kapitalistische maatschappij: productie
en de winst.

Het beginsel der harmonie, der overeenstemming tussen vorm en doel
is dus een universeel beginsel.
De vorm wordt door het doel bepaald. Daardoor is de vorm aan het
doel gebonden, onafscheidelijk. Vormen zij een onverbrekelijke
twee-eenheid.

Doelstelling Is er dus een onverbrekelijke band tussen
vorm en doel, dan volgt hieruit onmiddellijk, dat de doelstelling van de revolutionaire partij
bestaat over de vorm der organisatie.

Hier moet duidelijk genoeg worden, wat onder doelstelling is te verstaan. Immers aan algemene definities is er in dit opzicht geen behoefte. Zelfs de meest rechtse sociaal-democraat of "democratische" stalinist zal verklaren, dat zijn doelstelling is: het socialisme.

Onder doelstelling moet daarom worden verstaan datgene, wat o n n i d d e l l i k door de arbeidersklasse verwekelint moet worden, dus het naaste doel.

En daarna zijn we daar, waar we met onze beschouwingen moeten zijn. Dat wat de arbeidersklasse onmiddellijk moet verwekelinten is immers volkomen afhankelijk van dat wat er mogelijk is. De mogelijkheden evenwel worden op hun beurt bepaald door de toestand, waarin de kapitalistische maatschappij zich bevindt.

Maatschappelijke revoluties in de historie waren telkens het resultaat van ondragelijk geworden bezitsverhoudingen. Bezitsverhoudingen, die de technische en economische, de maatschappelijke en kulturele ontwikkeling tegenhouden en remmen.

Elke maatschappelijke revolutie is daarom het resultaat van de crisis van het desbetreffende maatschappelijke systeem. De nederlandse, de engelse, de franse en de russiese revolutie zijn daarvoor als bewijs.

Elke tactiek, die de arbeidersklasse rijp wil maken voor haar sociale historische taak, elke tactiek, die het proletariaat ter overwinning wil leiden, vindt dus haar eigenlijke praktische basis in de bestaande economische en sociale verhoudingen, wordt uiteindelijk door deze bepaald.

In hoeverre de arbeidersklasse rijp is voor het volbrengen van haar taak, hangt voor een belangrijk deel af van de sociale en economische volgroei van het kapitalisme, dat niet over onbepaalde ontwikkelingsmogelijkheden beschikt, doch economisch en historisch aan bepaalde grenzen gebonden is.

Die economische en sociale volgroei van het kapitalisme is niet alleen voorwaarde voor de groei van de proletarische zelfbewustheid, van de kennis en het inzicht in eigen wezen der arbeidersklasse, die voor het doorzetten van zijn historische taak noodzakelijk zijn; doch zij bepaalt tevens de tendens, de vorm, de doelstelling, de inhoud der proletarische organisatie.

Het kapitalistische productie-apparaat heeft zich over de gehele wereld uitgebreid, vooral in de periode van het imperialisme. Het heeft zichzelf naar tot dan toe nog niet kapitalistisch geëxploiteerde gebieden geëxporteerd.

Vooral was de uitbreiding van het productie-apparaat en de vergroting van de productie-capaciteit zeer groot gedurende de wereldoorlog. De oorlogvoerende kapitaalsgroepen waren geneedzaakt, door de eisen, die de oorlog stelde, hun apparaat tot het uiterste te vervolmaken. Er was geen tekort aan afzetgebied naar eerder een tekort aan productievermogen.

Anders was het voor de "neutralen". Zij waren voor een belangrijk deel van de levering van industrie-producten verstoken. Daarom waren zij geneedzaakt zich onafhankelijk te maken en een eigen industrieel productie-apparaat te scheppen. Waarbij dan nog kwam, dat zij voor dit op te bouwen productie-apparaat niet alleen het eigen gebied als afzetmogelijkheid hadden, maar bovendien het tekort aan productievermogen der oorlogvoerenden konden compenseren.

Het einde van de wereldoorlog bracht daarop plotseling een reusachtige inkringing van de afzetmogelijkheden. En wel voor het g e h e l e kapitalistische productie-apparaat. In de strijd om deze

rest aan afzetgebied kwam de "rationalisatie", een poging om door nog grotere productie-capaciteit met minder arbeiders in het bedrijf de vijandelijke kapitaalsgroep te kunnen beconcurreren en haar een deel, zo mogelijk haar gehele deel in het afzetgebied te kunnen ontnemen.

Door deze ontwikkeling is de harmonie tussen productie-vermogen, -afzetmogelijkheid - bezitsverhoudingen duurzaam verstoord. De ketenen van het kapitalistische privébezit, van het kapitaals-monopolie verstikken de maatschappelijke ontwikkeling. Daarom moet de tegenwoordige positie van het kapitalisme worden aangeduid als: de reeds crisis, de historische eindfase van het kapitaal.

Daarmee is dan tevens genoeg, dat het kapitalisme thans de grens van zijn historische en economische ontwikkelingsmogelijkheden heeft bereikt. Waaruit dus volgt, dat de onmiddellijke doelstelling van de arbeidersklasse nu gericht moet zijn op de vernietiging van de burgerlijke heerschappij, van de burgerlijke staat.

Onmiddellijke doelstelling van de arbeidersklasse in deze tijd is daarom die maatschappelijke toestand, welke door Karl Marx werd aangeduid als: de associatie van v r i j e en g e l i j k e producenten.

Berote voorwaarde voor dit doel is de volkomen opheffing van e l k privébezit van de grond en de productie-middelen. Dus, de ont-eigening der ont-eigenaars.

Daarbij stellen we vooreop, dat de formele opheffing van het privébezit der productie-middelen, de formele ont-eigening der ont-eigenaars, niet voldoende is voor de verwekelinking van dit historische doel onder klasse.

Immers:

Het kapitalisme wijzigt zijn vormen, bij elke groei van het productie-apparaat, bij elke groei der concentratie van het kapitaal in handen van een steeds geringer aantal groot-kapitalistische bezitters. Wijzigingen, die echter niet zonder meer een sociale vooruitgang behoeven te behelzen, doch die evenzeer uitdrukking kunnen zijn van de degeneratie van het kapitaal als maatschappelijk stelsel.

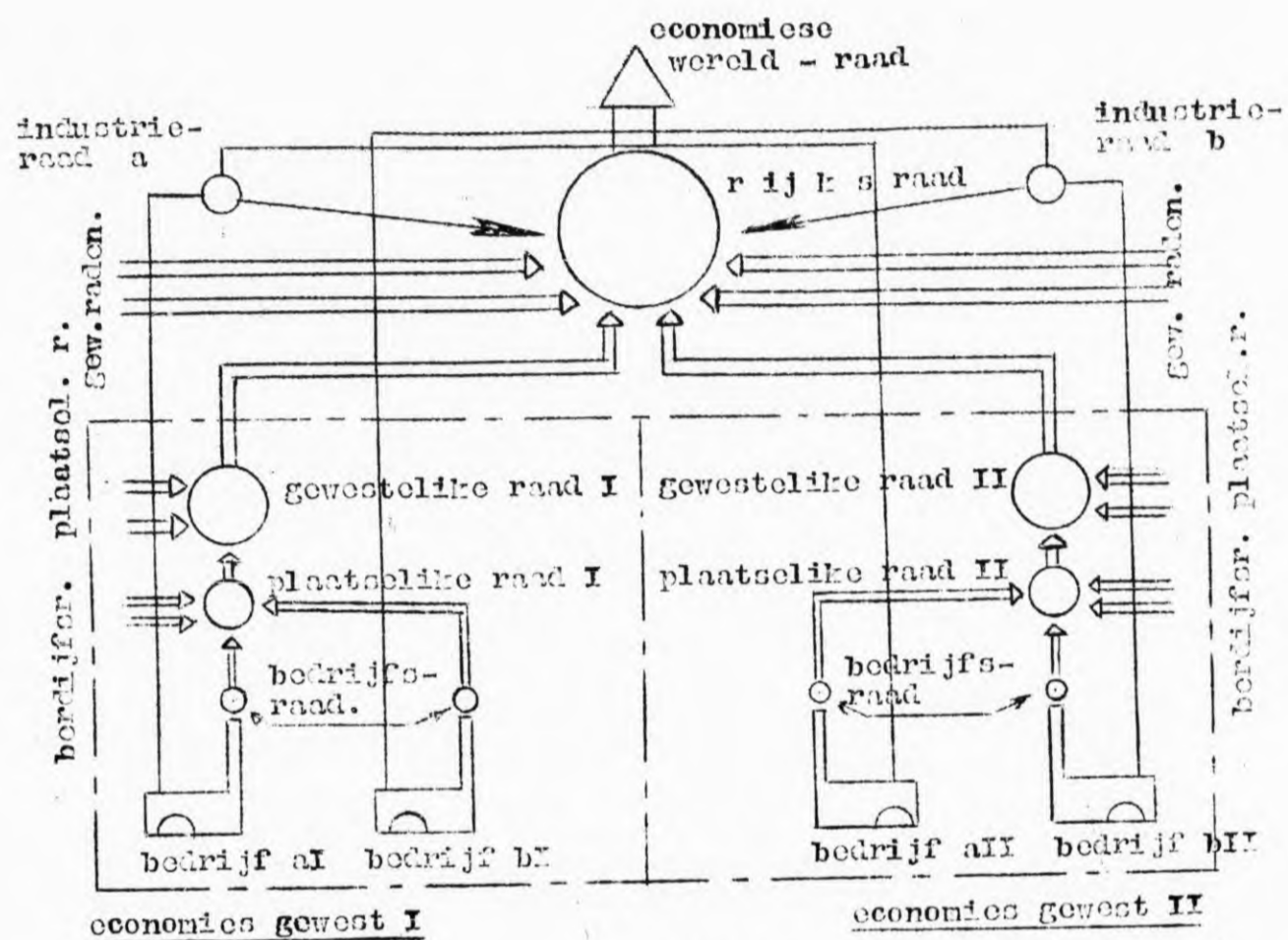
Bij eenvoudige formele opheffing van het privébezit ontstaat het grote gevaar, dat het eigenlijke sociale doel van onze klasse wordt gecorrumpeerd, doordat een of andere groep van bezitters of bure-kraten, die het staatsdictatuur-apparaat beheerst, en - naar ma-tuurlijk gebonden aan bepaalde economische wetten - naar eigen wille-keur hanteert, zichzelf tussen de arbeiders en het product van zijn arbeid blijft of gaat stellen.

Zowel de sociale ongelijkheid als de bevoorrechtiging van e e n bepaalde klasse blijven bestaan.

Of de oude bezittende klasse blijft dictatorial heersen, of er ont-wikkelt zich een nieuwe klasse van kapitaal-bezitters. Het proletariaat blijft even afhankelijk, even uitgebuit, evenzeer slaaf als in het "normale" kapitalisme het geval is.

Daarom moeten a l l e belemmeringen, die de arbeidende mens van pro-ductie-middel en eindproduct scheiden, die dus het tot standkome der associatie van vrije en gelijke producenten in de weg staan, worden opgeruimd.

Dit is de historische taak, de historische doelstelling van de arbeidersklasse. En alleen van de arbeidersklasse.

naar franz w. schwert (a - z)

De Arbeidersraden

Met deze doelstelling, de associatie van vrije en gelijke producenten, moet dus ook de organisatie van het proletariaat in overeenstemming zijn. Zij moet het proletariaat als klasse samenvatten, want alleen als georganiseerde klasse kan het de associatie van vrije en gelijke producenten tot werkelijkheid maken. Dit betekent dus, dat de klassen-organisatie, de raden-organisatie, massa-organisatie moet zijn.

Maar dit is niet het enige. Zij moet in staat zijn productie en distributie op kommunistische grondslag te organiseren. Daaronder moet zij bezitter worden van het productie-apparaat. En omdat het dus gaat om een organisatie van de productie, moet de organisatie ook daarop zijn ingesteld. Dat wil dus zeggen, moet de organisatie de klasse samenvatten op de grondslag der productie-eenheden, de bedrijven. Daaronder is de organisatorische grondslag der associatie van vrije en gelijke producenten het bedrijf. Bedrijfs-organisatie is dan ook niet willekeurig bedenksel, maar organisatie der klasse volgens haar historische sociale taak, naar haar historische en sociaal doel.

De arbeidersraden zijn de vertegenwoordiging van de arbeidersmassa's, van de bedrijfs-organisaties.

Zij worden uit de massa's gekozen en zijn derhalve organisatorische uitdrukking van de proletarische democratie. Tevens, door haar karakter als klasse-organisatie, zijn zij tevens de vorm der proletarische diktatuur. Een diktatuur, die de burgerlijke en reactionaire groepen hun politieke rechten ontziet, hun organisatie ontbindt, hun pers vernietigt. Die de reformistische herstellers van

van de burgerlijke diktatuur, valselijk "democratie" geheten evenzeer elke kans om het privaat-bezit weer te herstellen moet ontziet. Die elke partij- of leiderskliek, welke de arbeiders opnieuw onder de laars van een groep of kaste wil brengen, vernietigt. Maar die anderzijds waarborgt de vrije critiek der proletariërs op de leiding. Die tenslotte de arbeiders in staat stelt, functionarissen onmiddellijk af te zetten en door betere te vervangen.

In niet mindere mate echter zijn de arbeidersraden strijd-organisaties der klasse. Zij zijn de georganiseerde zelfactiviteit der massa's. In alle grote revolutionaire bewegingen onzer klasse lag de werkelijke kracht in de samenvatting op de grondslag der raden. Reeds in de Parijse Commune waren deze vormen in de klein aanwezig. Machtig demenstreerden zij hun kracht in Rusland in 1905 en in 1917. Zonder de klasse-samenvatting in de raden zou Franco's roofoverval op de Spaanse massa's vorig jaar geslaagd zijn.

Herstel van de burgerlijke diktatuur, valselijk "democratie" geheten, is slechts mogelijk, wanneer de raden het niet verstaan, alle economische en politieke macht naar zich toe te trekken, in hun handen te nemen. Het radencongres moet daarom de betekenis hebben van de uitschakeling van het burgerlijke parlement, van de burgerlijke konstituante. Tevens moet de militaire organisatie van de arbeiders, opgebouwd op de bedrijfs-organisaties, gecontroleerd worden door de raden. De raden zijn dus geen beloning voor een centraal geleid proletarisch leger; zij zijn echter wel een belangrijk wapen voor het verhinderen van praktijken van verraad door industriële of militaire "specialisten".

Niet alleen, dat de raden elk loon-systeem moeten uitschakelen en tot grondslag der verdeling moeten maken de behoefte, zij moeten ook elke andere poging tot differentiatie, het zij gebaseerd op geld, op industrie-dollars, op cheques, hetzij op welk ander hersenschijnlijk bedenksel van welke wildgeworden kleine burger dan ook, in de klein smoren.

De arbeidersklasse heeft er in haar oplossingen niet in het minst rekening mee te houden, dat heren "specialisten" of intellectuelen voor hun kostbare studie zoveel gave (of gedevalueerde) guldens hebben moeten neertellen. Onze klasse heeft slechts één beginsel te handhaven, dat der vrije en gelijke producenten.

Trouwens, slechts reactionaire kleine burgers kunnen van betere beloning voor "specialisten" en intellectuelen dromen. Onze klasse stelt in haar bewegingen zelf gans andere normen.

Associatie van vrije en gelijke producenten, de doelstelling; arbeidersraden, de vorm, zij vormen een onverbrekelijke twee-eenheid. De verwerkelijking van deze twee-eenheid, dat is de doelstelling van de revolutionaire partij in deze tijd.

De burgerlijke

Arbeidersbeweging

De parlementaire partij In ons artikel "Naar een marxistische Arbeiderspartij" hebben we onze bezwaren tegenover de parlementaire tactiek beknopt uiteengezet. Maar, de parlementaire tactiek heeft niet alleen de geschetste nadelige gevolgen voor de bewustwording en de groei der revolutionaire activiteit onzer Klasse. Zij is bovendien gebaseerd op kapitalistische verhoudingen van een vervlogen tijdperk. Want, zij is herverorningstactiek. En hervormingen zijn slechts mogelijk, in de bloedperiode van het kapitaal.

De openlike en konservente reformisten zoeken dan ook voor hun par-

lementaire hervormingstactiek een rechtvaardiging in hun beschouwingen ontrent het "herstel". Dit "herstel" teistert evenwel de wereld reeds, althans volgens Sam de Wolf sedert 1932. Het heeft de contra-revolutionaire burgerlijke bende, ook in de zogezegde "democratieën" op een hoop gedreven (helaas nog niet op de nesthoop). Het heeft een geweldige opvoering der bewapening tengevolge gehad. Het heeft de proleten uitgeregeld tot op het gebeente. Het heeft tenslotte de wereld verrijkt met het bewind van den heer Hitler uit het zigenerdorp Braunau in Oostenrijk.

Maar desondanks, het "herstel" is er. Althans volgens sociaal-democratische en andere reformistische conjunctuur "deskundigen" en "theoretici".

Des te merkwaardiger is het dan echter, wanneer revolutionairen, die met de mond spreken van "ondergangscrisis" van het kapitalisme, evenzeer aan de burgerlijke, de reformistische hervormingspolitiek blijven kleven. Hier blijkt duidelijk, dat niet het op papier gebrachte beginsel-program, doorslaggevend is voor het oordeel ontrent de doelstelling van een organisatie, doch haar tactiek en de op die tactiek opgebouwde organisatie. Want, zoals gezegd, de organisatie-vorm is onverbrekelijk verbonden is met de doelstelling.

Wie daaronder de parlementaire partij kiest, kiest als doelstelling de hervorming, het reformisme.

Daaraan doen de "geniale" raadgevingen van Lenin in de beruchte "kinderrechten"-brochure niets af. De daarin uiteengezette "tactiek" van "gebruik maken van de scheuren en tegenstellingen bij de burgerlijke groepen in het parlement", is niet alleen ingegeven door russische ervaringen, zij is voor onze tijd, en daaronder rekenen we ook het tijdstip, waarop dat geschrift verscheen, belachelijke dwaasheid. Immers in stede van "scheuringen" en "tegenstellingen" zien we bij de burgerlijke partijen een groeiende eensgezindheid met het doel, de revolutionaire arbeidersbeweging te verpletteren. Lenin's tactiek is dus alleen maar een rechtse kinderachtigheid. Trouwens, dit tegen het radon-kommunisme gerichte geschrift wenelt van "geniale" uitspraken over de toestand in Centraal en West-Europa: "De voorhoede van het west-europese proletariaat is gewonnen". "De tijd der propaganda is voorbij". "De proletarische voorhoede is iddel veroverd". En van andere, in dien tijd door de leiding der Komintern, dus door Trotzky, Zinowjew, Radck, Bocharin gecolporteerde klotspraatjes nog naar te zwijgen. Hoe staat het, bolsewiki-leninisten van de RSAP, wie van jullie durft deze baarlike onzin te onderschrijven?

De parlementaire partij is opgebouwd volgens dezelfde beginselen als de burgerlijke staat, waarvan zij deel uitmaakt. Haar streven is dan ook niet gericht op de verovering van het productie-apparaat door de arbeidersklasse; doch, op de verovering van parlamentszetels voor de partij-leiders. Het zwaartepunt van de parlementaire partij ligt dan ook niet bij de arbeiders in het bedrijf, doch bij de afgevaardigden in het parlement. Evenzeer als de "gelijkheid voor de wet" in de burgerlijke staat een wassen neus is, evenzeer is dit het geval in de parlementaire partij t.a.v. statuten en h.h. reglementen. De macht ligt niet bij de arbeiders, maar bij het apparaat. Het apparaat beslist. Het apparaat beheerst. Wie zich tegen het apparaat keert, wordt uitgeworpen. Wij hebben reeds gewezen op de onzinnige voorstelling, te menen, dat men "tot aan de dag der revolutie" zoals Trotzky vertelt, het parlementarisme kan hanteren en dan plotseling nieuwe vormen, nieuwe tactiek in de massa's te kunnen gieten. In werkelijkheid is het uitgangspunt van die bolsjewistische redenering

dan ook niet: Alle macht aan de arbeidersraden. Alle macht aan het proletariaat. Doch: alle macht aan onze partij, dus, alle macht aan onze partijchefs.

De parlementaire partij is behalve de organisatorische uitdrukking van een burgerlijk, een reformistisch streven. Voor zover zij zich revolutionair noemt verbindt zij aan dit streven een tweede, namelijk het veroveren van de heerschappij over de arbeiders, de uitoefening van de partij-diktatuur. Daaronder is deze vorm tegengesteld gericht aan de doelstelling van de arbeidersklasse van thans: de associatie der vrije en gelijke producenten.

De parlementaire partij is dus niet de vorm, waarin voor de associatie der vrije en gelijke producenten en haar organisatorische grondslag, de arbeidersraden, kan worden opgetreden.

De Vakbeweging Is de parlementaire partij deel van de burgerlijke staat, in niet mindere mate moet hetzelfde van de vakbeweging worden gezegd. Deze toch was de vorm, waarin de arbeidersklasse in de aanvangsperiode der moderne kapitalistische ontwikkeling haar positie trachtte te verbeteren. Biddeliker nog dan de parlementaire partij was zij hervormings-organisatie. Organisatie, wier taak het was, de arbeiderskracht der proleten zo naar mogelijk aan der ondernemers te verkopen. Eerder nog dan de politieke organisatie zette zich het reformisme daar in de vakbeweging. Wie terugkijkt op de ontwikkeling der arbeidersbeweging, die kan telkens vaststellen, dat de drijvende krachten voor de kapitalistische, reformistische koers voort kwamen uit de rijen der vakbeweging. De snelle overvleugeling van het NAS door de modernen werd vooral veroorzaakt door de radicale reformistische koers van de NVV-leiders. Zoals de parlementaire partij de sociale verbeteringen vastgelegd wilde krijgen door optreden in het parlement, zo streefde de vakbeweging naar vastlegging van lonen, arbeidstijden e.d. in kollektieve contracten. Kollektieve contracten, die medetal een vernieuwde werking uitoefenden op de eenheid en de strijdwil der arbeiders.

Werd de proleten niet verdeeld naar leeftijd, naar vakbondsmaat, naar opleiding etc.? En van de specifiek confessionele eiden van lonen naar de grootte van de gezinnen nog naar te zwijgen. En hebben diergelijke contracten de ondernemers in de hoogconjunctuurjaren niet in hoge mate beschermd tegen conflicten in het bedrijf?

We weten wel, dat de reformistische vakbondsleiders daartegen overleunden, dat de arbeiders toch naar in de crisis voordeel van de bepalingen der overeenkomsten hebben gehad. Werkelijk? Zijn de lonen niet verlaagd? Zijn de sociale maatregelen niet gesloopt? Durft men dit op grond van de feiten te beweren?

Naar de geschetste doelstelling hebben de vakbonden een organisatievorm ontvangen, die de vormen van de burgerlijke staat volkomen weerspiegelen. Meer nog dan in de parlementaire partij ligt hier de zeggenschap bij de bureaucratie. Bestuurders worden opgeroepen per advertentie. Zij worden benoemd door de eenmaal aangestelde leiders. Men heeft de royente-guillotine geperfectioneerd, en elke ongewenste oppositie te voorkomen. Zij wordt gesharpeerd door een autoritair boven de massa's staande leidersklicke. De kapitalen der vakbonden zijn geïnvesteerd in kapitalistische ondernemingen. Stellingen worden zo goed als niet georganiseerd. Delegaties in de organisatie is slechts een mislukte konolie. Kongresdelegaties bestaan uit binnens bijna steeds uit gesalarieerden van plaatselijke afdelingen. Lang-

B3

Zamerhand heeft het apparaat door statuten en huishoudelijke reglemen-
ten, door verkiezenas en andere bindingen met de burgerlijke staat
sich tegenover de arbeiders volkomen onafhankelijk gemaakt.

Daaron kan de vakbeweging niet de organisatie zijn om te geraken tot
de associatie van vrije en gelijke producenten. Integendeel. Bij de
strijd om de verwerkliking der proletarische revolutie ontmoeten de
massa's de vakbonds- bureaucratie als zeer gevaarlijke vijanden. Als
lieden, die elk geloof in een eigen, zelfstandige ontwikkeling onzer
klasse, in een eigen constructief vermogen van het proletariaat
missen en die slechts zijn ingesteld op een bloedend, inner goort-
durend kapitalisme.

Natuurlijk zal opgemerkt worden, dat daartegenover toch de zogenaamde
"revolutionaire" vakbeweging bestaat. Daarvan moet evenwel gezegd
worden, dat NAS en NSV misschien radicaler mogen zijn in methode, -
op papier althans - dat zij echter in doelstelling en practijk niet
van de modernen verschillen. Doordat zij veel minder massa's geor-
ganiseerd hebben kunnen zij een wat radicaler toon aanslaan, kan
optreden in de practijk is daarentegen minstens zo refer-
nisties.

Neemt de kwestie met de stakadoersstaking, die we reeds memoreerden
willen we nog wijzen op een recent voorbeeld. Manus Slecht, van de
transportfederatie werd onlangs door wijlen "de Tribune" hevig bestocht
omdat hij opgekomen zou zijn voor loonsverlaging in een bepaald be-
drijf. In werkelijkheid had de vertegenwoordiger van de federatie to-
gen de verlaging gestemd, was evenwel, daar er een kollektief kon-
trakt in dat bedrijf bestond, geneesdacht, de verlaging te verdeli-
gen aangezien zijn vakbond ondertekenaar was van dat kontrakt. Men
begrijpt hieruit onmiddellijk, dat de federatie principieel niet van
de anderen verschilt en verder, tot welke voor de arbeiders nadelige
gevolgen dit hele systeem leidt.
En voor zover het NSV aan dergelijke gevallen deelneemt is haar posi-
tie overeenkomstig.

Noch het aanvaarden van het "radenrapport" door het NSV, noch het
kollektieren met het begrip "bedrijfsorganisaties" door het NAS doet
aan de binding van beide vakcentrales met de burgerlijke staat iets
af. Arbeiders in beide organisaties, die het met deze kwesties ernst
is, zouden moeten gaan in de richting der vroeger in Duitsland be-
staande "Unionen". Veel vertrouwen in de "leiders", die veelal de
leden als een soort partikulier bezit beschouwen en die elke dis-
cussie met anderen liefst trachten te verhinderen, hebben we hierin
niet. Trouwens, hoe vermocht eigenlijk dat hele stel aan het reformis-
me is blijkt uit de herhaaldelijk voorgekomen snelle wisseling van
organisatie - Van NSV naar NAS, van NAS naar NVV - 't was naar een
klein paasje.

Het "radenrapport" van het NSV kan op ons weinig positieve indruk
maken. Nu er enigzins wijziging in de structuur van het NSV door
tot stand gekomen? Geenszins.

We mogen daarom wel zeggen, dat er zonderlinge revolutionairen rond-
waren. Over de onmogelijke opvattingen der ASAP, dat men parlementai-
re tactiek kan toepassen en dan plotseling "de raden kan propageren",
"in revolutionaire situaties" - wie maakt dit intussen uit? - hebben
we reeds het onze gezegd. En geldt ditzelfde niet evenzeer ten aan-
zien van de "revolutionaire" vakbeweging?

Neen, ook de vakbeweging staat de doelstelling der associatie van
vrije en gelijke producenten, gebaseerd op de arbeidersraden; staat
de tactiek, gericht op de verwerkliking van deze doelstelling - nu,
in de weg. Daaron moeten zowel vakbeweging en parlementaire partijen
door de arbeiders vergruisd en verbrijzeld worden.

B3

B e d r i j f s k e r n e n
Het celweefsel van de revo-
lutionaire partij.

Wij zagen dus, dat vakbeweging en par-
lementaire partij beide vormen zijn
van burgerlijke organisatie, gebaseerd
op burgerlijke, kapitalistische bezits-
verhoudingen. Wij zagen, dat zij daar-
door ongeschikt waren om de dragers te
zijn van de politieke en tactiese beginselen, die onze onze klasse
rijp moeten maken voor de doorzetting van haar historische sociale
taak.

Wij zagen voorts, dat doelstelling en vorm van de revolutionaire
partij een twee-eenheid vormen. Dat dus de organisatie o r n reeds
de doelstelling tot uitdrukking moet brengen.

Natuurlijk weten wij, dit voerogesteld, dat rekening moet worden ge-
houden met wat rebel mogelijk is. Dat dus weliswaar principiële vor-
men kunnen worden aangegeven, naar, dat onder bepaalde onstandig-
heden, samenhangend met de geringe omvang der organisatie, dus met
de geringe vorming van revolutionair bewustzijn, hiervan afgeweken
zal moeten worden. I.a.w. dat dus de geringe omvang der organisatie
een belemmering is voor de verwesenliking der raden-kommunistiese
v o r m e n en methoden in de eigen organisatie.
Waaruit dan volgt dat eerstens versplintering in kleine, van elkan-
der onafhankelijke groepen in strijd is met het beginsel der raden;
ten tweede, dat er naar gestreefd moet worden de geringe omvang der
organisatie te overwinnen, juist voor de ontplooiing der raden-komma-
nistiese denkbeelden in eigen huis.
Afwijkingen hebben dus alleen reden van bestaan, zolang de principi-
ële vormen nog niet practies kunnen worden doorgevoerd.

Daaron moet het streven gericht zijn op de verwerkliking van die
organisatoriese vormen, die met de doelstelling in overeenstemming
zijn. Daarentegen kan niet worden toegestaan, dat vormen, heedsake-
lijk door de geringe omvang der organisatie, tot principe worden ver-
heven.

Er moet gestreefd worden naar samenvatting van a l l e actief ra-
den- kommunistiese krachten in dit land en in de wereld in é é n
organisatie, in een revolutionaire partij, een revolutionaire inter-
nationale. In de structuur moet dan de k l a s s e - doelstelling,
dus ook de s a m e n v a t t i n g der Klasse tot uitdrukking
komen.

We toonden aan, dat de raden-organisatie m a s s a - organisatie is.
Dat betekent voor de revolutionaire partij, dat de beginselen, waar-
op deze massa-organisatie proletarische - democraties moet en kan func-
tioneren, zich moeten weerspiegelen in de opbouw van de revolutio-
naire partij.

Radenorganisatie houdt in v e r t e g e n w e e r d i g i n g . De
arbeiders uit het bedrijf worden in de arbeidersraden vertegenwoer-
digd. Maar dit wil dan voor de partij zeggen, dat dat evenzeer het
systeem van plaatselijke, landelijke en internationale vertegenwoer-
diging moet gelden. En even als bij de raden gebonden aan de bepa-
ling van onmiddellike afzetbaarheid, niet onmiddellike herkieesbaar-
heid en dergelijke.

Doelstelling van onze Klasse richt zich op de verovering van het be-
drijf, van het productie-apparaat, dus op het scheppen van bedrijfs-
organisaties. De kracht van de partij schuilt daarom in haar veran-
kering in het bedrijf. Daarin moet zij dus haar basis vinden. Dat
wil zeggen, dat de partij van de grond af aan moet worden opgebouwd
uit bedrijfshernen. Vanzelfsprekend betekent dit niet uitsluiting
van werkloze arbeiders, kunstenaars enz. De raden moeten bij bepaal-

de bedrijfskernen worden ingedeeld, terwijl ook voor de anderen een oplossing in dezelfde richting moet worden gezocht. Naar onze mening moet de gedachte van "raden" aan stempellokalen e.d. worden afgewezen. Het stempellokaal immers maakt geen deel uit van het productie - apparaat. Daar valt voor de arbeiders geen enkel machtsmiddel, zeker geen economies, te veroveren. Bovendien moet naar eenheid van optreden van werkloze en werkende arbeiders worden gestreefd. En die eenheid moet wederom gebaseerd zijn op de doelstelling: de verovering van het bedrijf. Dit houdt in: likvidatie van het hele burgerlijke en op de kapitalistische crisis opgebouwde systeem van stempellokalen en alle overige rompslomp.

Het colweefsel der revolutionaire partij behoort dus te worden opgebouwd uit bedrijfskernen. Terwijl voorts deze kernen plaatselijk, gewestelijk, landelijk en internationaal moeten worden samengevat. We merken hierbij op, dat voeralsnog de indeling in "nationale" partijen moet worden gehandhaafd, aangezien de bouw van een organisatie naar "Wirtschaftsgebiete" - economiese gewesten dus - door de verhoudingen binnen het kapitalisme niet mogelijk is.

Daar de taak van de partij evenwel een andere is dan die der bedrijfsorganisaties, samengevat in de "Unieën" kan zij zich niet alleen tot de vormen en middelen der bedrijfskernen beperken. Daaren zal de vorm der bedrijfskernen gekombineerd moeten worden met de organisatie naar woondistricten.

Vanzelfsprekend is dit alles slechts principieel aan te geven. De werkelijke opbouw van de revolutionaire partij voltrekt zich immers niet volgens vooraf afgebakende wegen, volgens vooraf pasklaar gemaakte schema's, doch groeit uit de noodzakelijkheden van de strijd. Onze beschouwingen hebben daaren slechts tot doel, de richting aan te geven, waarnaar gestreefd moet worden.

M i d d e l e n

Tot de middelen der Unieën behoort vooral de bedrijfsbezetting. Dit behoort dus niet tot de middelen der partij. D.w.z. de partij kan wel voor bedrijfsbezetting ageren, zelf echter kan zij haar niet ten uitvoer brengen. Daarentegen zal de revolutionaire partij voortdurend door actieve propaganda, door critiek en voorbeeld onze klasse inzicht moeten bijbrengen in de positie van het kapitaal, in de tactiek en strijdmiddelen der klasse; zij zal in voortdurende critiek de officiële arbeidersbeweging moeten ontleden en de massa's moeten doordringen van de burgerlijke en contra-revolutionaire betekenissen van het reformisme en zijn organisatoriese vormen: parlementaire partij en verbeving. Zij zal vooral de arbeidersklasse moeten doordringen van de noodzakelijkheid der klasse-organisatie, der arbeidersraden. Zij zal moeten aantonen, dat de arbeidersklasse, en de arbeidersklasse alleen, de wereld voor de ineenstorting van alle kulturele en maatschappelijke waarden, voor de terugval in de barbarij door de doods-crisis van het kapitaal, kan vrijwaren. Dat het proletariaat uit eigen scheppend vernogen in staat is, een nieuwe internationale kommunistiese samenleving op te bouwen.

Daartoe zal de partij als middelen moeten hanteren de vergadering, het manifest, de betoging en vooral de p e r s. Er zal dus een centraal raden-kommunisties orgaan door de partij moeten worden uitgegeven, waarin alle vraagstukken van onze tijd duidelijk en klaar aan onze klassegenoten worden blootgelegd. Wij behelzen een centraal orgaan. Voor dit orgaan zal de g e h e l e partij verantwoordelijk moeten zijn. Dat wil aan de andere kant zeggen, dat de medewerkers van het orgaan t e g e n o v e r d e p a r t i j verantwoordelijk zijn. Vanzelfsprekend zal dit orgaan gerechtigd moeten worden tot overeenstemming met de beginselen der partij. Daaren zal het orgaan

geen "discussie"-blaadje kunnen zijn, doch zal het zeer positief richtlijnen moeten aangeven.

Vergaderingen, manifesten, betogingen, deze middelen zullen moeten worden aangewend, naar gelang zij door de situaties mogelijk en noodzakelijk worden. Vanzelfsprekend zal echter bij de opbouw der partij en bij de aanwending harer middelen rekening gehouden moeten worden met de reactionaire maatregelen, door de burgerlijke regering tegen de revolutionaire arbeidersbeweging genomen. Ook de mogelijkheden van samenwerking met andere arbeiders-organisaties zullen beoordeeld moeten worden afhankelijk van datgene, wat voor een zo groot mogelijke, zo doeltreffend mogelijke klasse-activiteit noodzakelijk is. Zonder enige concessie te doen aan parlementaire bestrevingen, zonder zich op enigerlei wijze te verbinden met de burgerlijke "democratie", moet de partij zich verzetten tegen alle reactionaire pogingen, de zogenaamde "democratische" vrijheden zoals vrijheid van pers, van vergadering en vereniging te laten onderdrukken. Dan zal de partij moeten optreden voor de verdediging van de vrijheid van vereniging, van vergadering en pers en zal zij die verdediging moeten maken tot uitgangspunt voor revolutionaire klasse-bewegingen naar de verovering van de macht. Soortgelijke overwegingen als die, waarnaar de arbeiders in het Roergebied in 1920 tijdens de Kapp-putsch handelden en waarruit de KAPD werd geboren, zullen bij dergelijke situaties voor de revolutionaire partij moeten gelden.

P a r t i j d i s c i p l i n e

Hierbij dient opgemerkt, dat het beginsel der partij-discipline reeds ligt opgesloten in de vorming van de organisatie. Organisatoriese samenvatting zonder verplichting zich aan de door de arbeiders genomen besluiten te houden is een onzin. Radengedachte betekent overwinning van de oude tegenstelling in de arbeidersbeweging: centralisme - federalisme. Radengedachte kent de van bovenaf gedirigeerde "besluiten" niet. Daaren is de discipline in de radenbeweging ook geen opgelegde, doch een door de belangen van het totaal bepaalde. Anderzijds sluit radengedachte "autonomie" van groepen uit. Want radenbeweging is immers gericht op de verovering van het productie-apparaat en de organisatie van de kommunistiese productie en distributie. Daarbij is het dan natuurlijk uitgesloten, dat "autonome" bedrijven zich aan internationaal geldende besluiten zouden onttrekken. Radenbeweging wil immers niet alleen zeggen volmaakte democratie naar beneden, dus, opbouw "van onderen op"; doch tevens, zich ondergeschikt maken van boven aan de belangen van het geheel. Separatistiese bestrevingen zijn voor de radenbeweging onwenselijk, omdat radengedachte gericht is op wereldwijde eenheid.

Gelden nu deze opvattingen voor de radenbeweging, in niet mindere mate moeten zij gelden voor de revolutionaire partij. Dus: zijn de functionarissen der partij onderworpen aan de wil der organisatie, in de letterlijke zin "van onderen op", dan kan ook anderszins niet toegestaan worden, dat "autonome" groepen in het partijverband zelfstandig, los van en tegenover de partij zouden optreden. Dit immers zou geen versterking der proletariese democratie inhouden, doch omgekeerd haar tot een aanfluiting maken. Want, niet alleen de functionarissen doch ook alle leden behoren onderworpen te zijn aan het beginsel "van onderen op". En wat een functionaris of een kollege van functionarissen niet kan worden toegestaan optreden buiten verantwoordelijkheid en zonder beïnvloeding door de partij, dit kan evenmin aan een of andere groep of kern worden verleend. Daaren aanvaardt en handhaaft de partij het beginsel der partij-discipline. Zij kan niet opgebouwd zijn uit "groepen", die niet alleen "samenwerken", zo, dat de ene groep niet verantwoordelijk is voor het optreden van de andere.

Dit toch is in strijd met de radengedachte en de proletariese demo-

cratie. Stel, in een groep wordt een of ander besluit, bijv. t.a.v. een te plaatsen artikel genomen. Meer aan op grond van principieel verwerpelijke inhoud. Dan mag het niet kunnen bestaan, dat desondanks ditzelfde artikel door een andere groep toch gepubliceerd wordt. Men begrijpt immers, dat bij een dergelijk systeem de proletarische democratie slechts een fictie is. Ja, dat hier dan gewerkt wordt volgens een methode, waarbij mensen gewoont worden, die nog minder te controleren zijn dan die der officiële arbeidersbeweging. Dus, dat een beiderf in de organisatie wordt gebracht, waarbij de methoden der officiële partij-chefs slechts stumperig gedoe zijn.

Maar er is nog een belangrijker reden. In deze tijd van verscherpte kapitalistische dictatuur, nu ook in de zogenaamde "democratiën" de revolutionaire beweging met allerlei terreur, vervolging en onderdrukking wordt bedreigd, is het noodzakelijk, alles te vermijden, waardoor de arbeidersbeweging in gevaar kan worden gebracht. Men behoeft slechts scherp de gebeurtenissen in het buitenland; de vervolgingen in dit land en allerlei vissewasjes waar te nemen om te begrijpen, dat in kritieke situaties heel wat duisterlingen de revolutionaire beweging zullen binnendringen. Wanneer dan het terroristische of putschistische voorstellen gewerkt wordt, dan heeft de partij tot taak, genadeloos met dergelijke lieden af te rekenen. En dan is het een proletarisch belang van de eerste orde, dat de besluiten daartoe restloos worden doorgevoerd. Het mag dan niet voorkomen, dat desondanks publicaties het licht zien, die de ergste vervolgingen kunnen oproepen.

Daarom besluiten wij met erop te wijzen, dat degenen, die zich tegen de vorming van een marxistische arbeiderspartij verzetten uit allerlei andere dan principiele motieven tot de ergste vijanden van de radengedachte, tot de ergste vijanden van de proletarische democratie, daardoor van het proletarische kommunisme gerekend moeten worden.

Anderzijds beklemtonen we opnieuw de noodzakelijkheid der discussie over dit vraagstuk op een zo breed mogelijke basis. Zij is nu nodig, omdat onze klasse een periode van uiterst hevige, wellicht beslissende klasse-botsingen tegemoet gaat. Daarin mogen wij niet zwakker staan dan nodig is. De krachten voor de opbouw van de marxistische arbeiderspartij zijn in Nederland aanwezig. Wie, uit welke overwegingen dan ook, thans de discussie uit de weg gaat, verzwakt de positie van onze klasse.

* * *

De redactie van "de Arbeidersraad" nodigt alle kameraden van andere partijen of groepen uit, deze kwesties in hun organisatie ter discussie te stellen. Dwingt Uw organisaties, hun partij-ogelome te verbroken en de toestand te onderzoeken.

* * *

Jan en Annie Molenaar van de BRS, Kamp Stevens van de SAA te Amsterdam zijn in Barcelona gearresteerd. Men beschuldigt hen van "spionnage". In volstrekte solidariteit eist ook de groep "De Arbeidersraad" hun onmiddellijke vrijlating. Arbeiders, kameraden, protesteert met kracht tegen de kontra-revolutionaire machinaties der Stalinbende in Spanje.

Reeds thans moet in vergadering en pers opgekomen worden voor de ontmaskering der stalinistische neo-nostrieten. Zorgen wij er voor, dat de gearresteerde kameraden de vrijheid herkrijgen om de moscouise bende, die verantwoordelijk is voor het uitmoorden der spanische revolutie aan de kaak te stellen. Arbeiders, Kameraden, verdedigt de POUI, de FAI tegen moscouise laster.

Het woord is aan de kanonnen -----

D a n c e n a c a b r e Het woord is aan de kanonnen. Sedert een jaar. In Spanje. En nog steeds is het den Francobenden niet gelukt, de macht te veroveren. Door de massa's, die vorig jaar op 19 Juli deze bandieten - vaak met geen andere wapenen dan hun handen en hun revolutionair élan - dat was, om met meneer van Creveld te spreken in de dagen der "romantiek" - terugslagen, werd niet alleen de suggestie van de onoverwinnelijkheid en onweerstaanbaarheid van het fascisme gebroken; bovendien wierpen zij een twistappel in de Europese politiek, waaraan het kapitalisme zowel in de "democratiën" als in de dictaturen zich de goed kan eten.

Want de hevige klassebetsing in Spanje vindt plaats in een van konfliktstof zwangere wereld. Een wereld, waarin de tegenstellingen een sterk geladen atmosfeer scheppen, waarin elk ogenblik ontvlamingen kunnen plaats vinden, die hel en verdoemenis over de aarde uitstrooien.

Zowel in de fascistische dictaturen als in de "democratiën" beleeft het kapitalisme zijn laatste stuip trekkingen. Zoals de hoge koorts-grens bij een stervende soms de indruk wekt alsof een herstel van levenskrachten plaats vindt, zo zien we ook nu een koortsachtig bedrijf, dat geen nieuw leven van het kapitaal naar symptoom van komen-de ineenstorting is.

'n koortsachtig bedrijf. Ja, dat is de ten top gevoerde wapening. Dat is de kern van de "opleving" - van de "boom in Zweden" wapen-althans grondstoffenleverantier voor wapenen bij uitnemendheid - waarover alle kapitalisten en reformistische kapitalistenzuchten bezelen. Maar dat is ook de koorts, waaraan het kapitalisme gaat ver-reiden.

De leiders der bourgeoisie weten dit maar al te goed. Zij voelen, dat het punt reeds lang bereikt is, waarop de wapening op reusachtige schaal, haar staties karakter verliest en dynamis gaat verkan. Zij weten zich voor een onoplosbaar dilemma geplaatst. En zij hopen op het "wonder", dat hen er over heen zal helpen. Daarom is hun hele streven gericht op uitstel, op redden. Tevergeefs. Spiritisme, occultisme, astrologie, "Blut und Boden" en alle andere metaphysische waan ten spijt. Het "wonder" komt niet. De kapitalistische wereld kraakt ineen.

Want het dilemma is onoplosbaar. Stopzetten der wapening betekent een geweldige economische catastrofe. Betekent aanzwellen der verkieptheid. Betekent stopzetten van al die bedrijven, waarop de hele veze huidige conjunctuur is opgebouwd.

Doergaan betekent leegzuigen van het toch al bloedarme, tuberculose kapitalisme door de vampier der onrendabiliteit. Ontzaggelijke kapitalen zullen dan verder in de - economies waardelose en militair snel verouderde - wapening moeten worden geïnvesteerd. Grondstoffen en voedingsmiddelen zullen verder op reusachtige schaal aan de circulatie worden onttrokken. Resultaat: eveneens een geweldige economische debacle of een nieuwe wereldbrand.

Tans staan dus de heersende machten voor dit onoplosbare dilemma: Oorlog, economische catastrofe - of - Economische catastrofe, proletarische revolutie. En dit dilemma is de sleutel tot de verklaring der politiek van alle imperialisten. Politiek, die genoduleerd wordt naar gelang de speciale positie van de betreffende kapitaalsgroep dit vereist.

Angst voor de wereldoorlog - angst voor de economische catastrofe - angst voor de proletarische revolutie.

Angst is ook hier - als steeds - de vader van de grote boef. Het woord

is aan de kanonnen, bullebaart de toneelcaesar, die Mussolini heet. Hij speelt - kracht, omdat hij innerlijk zwak en gammel is. Want ook hij weet, dat het verzet tegen zijn heerschappij groeit. Ook hij weet dat de leeggepompte, op haar laatste benen lopende Italiaanse economie geen tweede winter het Franco-avontuur kan doorstaan. En, zoals bij gangster gebruikelijk, hij tracht door chantage - door spelen met oorlog - de grote, zatgevreten "democratiën" te vernarven. Heeft-ie met die methode in Abessinïë geen succes gehad?

Het woord is aan de kanonnen, eechoot de pers van "den dwerg", met 't "aries -heldiese" voorkomen - is de horlepoet geen bewijs ervoor, dat de drager in z'n vorig leven een graandief was? - althans volgens de wetten der "aries". (Claus Eichen, Rassenwahn.) Ook daar, in het land der Braunaue, Egyptiese, Baltiese ariers kent men de angst voor de economiese incenstorting. De voddën-economie van 't "vierjaren-plan" is genoegzaam bekend. Memoranda van groepen ontevreden industrielen circuleren bij de vleet. Herr Hitler verklaart plotseloo - niemand had hem daarnaar gevraagd - dat "Duitsland ten eerste op buitenlandse handelsbetrekkingen is gesteld". Merkwaardig? Heen. Want de duitse economie dreigt eveneens te stikken. Alarmerende berichten melden van grote uitverkoop van buitenlandse fondsen. Onteigening van middenstand en kleine burgerij op ongekende schaal. Opstapen van de laatste resten der deviezen door de grondstoffen, nodig voor de, bij Madrid ongeschikt gebleken, wapening. Ook daar, waar men regeert "van de ene adelplating tot de andere" (Konrad Heiden) vreest men de oprukkenden, de teleurgestelden.

Beiden, Hitler en Mussolini, geketend op leven en dood aan het avontuur van hun knecht Franco. Kunnen zij een nieuw jaar burgeroorlog doorstaan? Heen. Daarom buldert het creatuur Mussolini: Het woord is aan de kanonnen. Bibberdiktatuur! - Bibberhelden! En beiden hopen op een voordelig likwidatie van het spaanse konflikt. Misschien ja laten de "democratiën" - evenzeer bevreesd zowel voor een proletarisch revolutionaire ontwikkeling als voor een nieuwe wereldschatting - zich het een en ander afpersen. Grondstoffengebieden bijvoorbeeld.

De Non-Interventie zal haar natuurlijke dood sterven - aldus Paul Faure. Ja, nadat zij voor de arbeidersklasse haar vernielende werking heeft verricht. Nadat ze - door de stalinistische chantage met de wapenleveranties - geleid heeft tot de kneveling der revolutionaire krachten, tot vervolging en onderdrukking van de PCUI, tot arrestatie en sluipmoording van vele kameraden van de FAI, en talloze, naamloze buitenlandse revolutionairen. Revolutionairen, naar Spanje getrokken om te helpen met hun lijven een dan te leggen tegen de fascistiese barbarij. Duitse revolutionairen, die het laffe verraad en de missselijke besluiteloosheid van SPD en KPD daar in Spanje met hun leven in de strijd tegen Franco - dus tegen Hitler - wilden uitwissen. Italiaanse makers, die evenzeer daar in Spanje wraak wilden nemen voor de moord op Matteotti en talloze ongenoemde slachtoffers van den blikken caesar. Kameraden, gesluipmoord door de agenten van Iwan Stalin, den tiran van Moscou.

Natuurlijk, want de konintern is voor "democratie".
".. in de dagen van revolutie, toen de stad (Barcelona) gloeide en sidderde van nachtige opstandigheid. Toen geheel Catalonië vrij werd gevoegd van fascistiese rebellen en Durutti met zijn colónnes oprukte naar Saragossa en Huesca, in de kale bergen van Aragon. ... In de dagen van "valse romantiek" dus. Toen PCUI, FAI, CNT optrafen. Toen revolutionaire comitees werden gevormd. Toen het proletarisch initiatief met alle noodlijdenden raad wist.
"De verrijnde "upper ten" waagt het, weer buiten te komen en terwijl de luxueuse bioscoop gecollectiviseerd is, stronpelt een verpauperd manneke langs het terras, met smokkende oogjes en tien centimes beddelend."

"Er hangt iets vernocids, iets passiefs over de stad..."
(Alle citaten. Het Volk. 13 Juli.1.1.)

hier, kort het beeld, tot welke resultaten de "zuivering", de "reorganisatie" door de PCUI - de stalinisten - heeft geleid. Hoe schone een democratie! Proletarische ordewachters - verboden. Proletarische organisatie der productie - verboden. Andreas Wins buitengewone hervormingen op het gebied der justitie - proletarische rechtspraak - verboden. Dat heet in de terminologie van den - met fascistien confererenden Comarera - knecht van Stalin in Spanje - "herstel van de democratie". Als de controle der arbeiders over de publieke veiligheid, over het leger, over de productie wordt vernield; als de ratten der "upper ten" weer uit de spelonten komen, waarin ze voor de revolutie waren gevlucht en weer aanmoeten durven geven; als dus de brutale diktatuur van de bourgeoisie wordt hersteld, dan juichen de lakelien van den, van het bloed van revolutionairen druipenden tiran Stalin. Want dan is er "democratie", weet U. Ja, dan gaan we in de richting van de "meest volmaakte democratie ter wereld", die, gebetert, "Sovjet" Unie heet. U weet wel, waar men tegenwoordig in Stachanovtempo revolutionairen ontmoet.

Cyprigons, vertelden de duitse noskieten ojs van de stinkende geldzak-republiek van Weimar niet ook altijd, dat ze "de beste democratie ter wereld was"? Franco's afstraffing, die hij de laatste dagen bij Madrid moet ondergaan is weliswaar belangrijk, juichen kunnen we echter niet. Zij wordt betaald met de vernieling van de partij, die aldoor het offensief heeft geleid, de PCUI. Zij is mogelijk, doordat de "democratische" imperialisten Neguin en zijn kliek beloonden met faciliteiten, omdat hij Nin en anderen heeft vermoord. Maar desondanks. Franco's nederlaag blijft noodzakelijk. Zij is immers voorwaarde voor het opnieuw optreden, en dan versterkt en geschoold, der proletarische revolutionaire krachten.

Een moordrazernij gaat over Rusland. De moordenaars der GPO hebben hoegkonjunktuur. Zoals de SS bandieten in '34 hoegkonjunktuur hadden. Serviele knechten van Stalin wauwelen van "verraad", van "spionnage", van "sabotage" door "trotskisten" en "andere rechtse herstellors van het kapitalisme".

Voor 't eerst doorbreekt de moscouise diktatuur zelf het rookgordijn, dat ze over de gebeurtenissen heeft gehangen. Wat zijn die "andere rechtse herstellors van het kapitalisme"? Hebben we hier te maken met kringen der hoge bureaucratie, die hun f o i t e - l i k e positie als heersende klasse ook openlijk staatsrechtelijk willen vastgelegd? Zijn bepaalde delen der nieuwe heersende klasse afwerpen van het laatste "revolutionaire" vijgenblad opdat de kapitalistische waarheid der russiese bezits - daarmee politieke - verhoudingen wordt blootgelegd?

Voorlopig schijnt deze kliek - er in geluid door Radek, zoals we indertijd reeds vermoedden - het tegen de andere burgerlike kliek, die van Stalin, te hebben afgelegd. Hoe lang echter nog? Hoe lang zal deze strijd om de heerschappij in Rusland zich nog op de rug van Trotsky laten uitvechten?

Onze serviele creaturen der russiese buitenlandse politiek, "leiders" der nationale Cabaret Partij, vertellen natuurlijk - in opdracht van hun baas - heel wat lollies van al die verraderlike slechtaards. Maar juist daarmee leggen ze thans de wezenlike kern bloot. Knecht Verborg schreef een flodderboekje over het "Histories Materialisme". Herman Gorters geschrift over deze materie voldeed niet. Wat een wonder!

Onze oude "vriend" Anton Struik vertelde, dat bij de generaals en de andere verraders een reactionaire, burgerlike ideologie was opgetreden. Ja, naar ideologieën ontstaan niet in 't luchtledige, zomaar. Ideologieën zijn gebaseerd op bepaalde maatschappelijke verhoudingen. Dus, wanneer er een groei is in burgerlike ideologieën bij grote groepen in Rusland, er een groei is in burgerlike ideologieën bij grote groepen in Rusland, dan ingenieuze slimmerik bewijst dit slechts weereens, dat de bezitsverhoudingen in Rusland groeien, steeds verder groeien in kapitalistische richting. Je argument, vriendje, was daaron niet alleen dan, het

bewijst vooral de juistheid van Gorters en onze kritiek.

Ze hebben gesaboteerd, ze hebben de arbeiders geïntimideerd huilt de redactie van "Het Volk" dagblad verantwoordig. Goed gesnuid, leeuw! Maar wij, vrienden van dien dichter, die geen advocaten van moordenaars, we vragen in onze onbegrijpelijkheid: hoe was dat mogelijk? Hoe konden zij intimideren? Want bij intimidatie behoort m a c h t. En wanneer de macht in handen der arbeiders, der sovjets ligt; wanneer daar in die berouwde "Sovjet" Unie de proletarische diktatuur heerst, hoe is het dan mogelijk, dat specialisten gedurende jaren macht en gezagheerheid hebben om te intimideren, te saboteren. Kon, Leeuwje, Kon, Aison Stralk, leg dat ons eens marxistisch - leninistisch - stalinistisch uit.

Of is lafheid en debatschuwheid naast sluipmoord het kenmerk der nieuwe stalinistische "democratie" en derzelver serviele creaturen?

De kapitalistische wereld danst haar dedendans. Blun viel. Chatterbox kwam. Wat de fascistiese chanteurs leerden op hun kans. En was er beter moment? Stalin moordt - Blun gevallen? Intussen, devolutie van de franc - die roesachtige verarming van de massa's. Sabotage der sociale verbeteringen. Een jaar na de massale bedrijfsbesetting alle veroveringen door het parlementaire regeringsgebied geïntimideerd.

Een voltrekt thans het vonnis over de non-interventie. Hij dreigt Duitsland en Italië. Hij laat de franse grens openstellen voor leventies.

Zullen de fascistie zich laten terugdrijven? Hoe lang nog? Want ze zijn bezig te stikken. Zij gaan naar de catastrofe. Of in oorlog, of in revolutie.

En midden in de kranpachtige pogingen het smelende oorlogsvuur niet tot ontbranden te laten komen, doet het japanse imperialisme een nieuwe poging, zijn macht in Noord China uit te breiden. Het rekent met de gebondenheid der europese imperialisten door het spaanse konflikt, het rekent in niet mindere mate met de innerlijke zwakte van het Stalinregime.

Het punt schijnt te naderen, waarbij de imperialisten de oorlog n e e t e n kiezen. Een dreigt, gesecondeerd, voor wat de chinese kwestie betreft, door de Verenigde Staten. Dit kan een factor zijn, die de oorlog nog enige tijd uitstelt. Vooral ook, omdat de ervaringen in de Spaanse burgerkrijg aangetoond hebben, dat de wapening der fascistie niet superieur is. Al laat zich het wapen gifgas niet beoordelen. Maar hoe lang nog zal het fascisme aan de catastrofe kunnen ontkomen?

Steeds duidelijker wordt het, dat de toekomst der wereld in dit tijdsgewricht wordt beslist. De imperialisten weten, dat zij hun kwestie slechts kunnen trachten te regelen, door de kanonnen te laten spreken.

Het woord is aan de kanonnen. Tenzij... Tenzij de arbeidersklasse uit haar lethargie ontwaakt. Tenzij ze zich bezant op haar eigen krachten, fascistiese en andere reactionaire, sociaaldemocratische en stalinistische kapitalistenmachten wegjaart en haar lot in eigen handen neemt. Tenzij de arbeidersklasse de weg gaat van het offensief, waarbij zij handelt naar dien bekenden vloekzang:

"Dan zij de buffel ons ten voorbeeld,
Die sarrens moe de hoornen wet,
Den wreden drijver in de lucht werpt
En met zijn lompse poet verplet"

(Afgeel. 15. Juli)

* * *
Wij moesten helaas onze bespreking van de vorming van de FAV tot het volgende nummer laten overstaan.

Redactie "De Arbeidersraad"

betekende: de derde periode.

Een derde periode, die zich kenmerkt door toenemend succes van de proletarische strijdkrachten. Wij zeggen "proletarische strijdkrachten", omdat het duidelijk is, dat deze derde periode slechts mogelijk was doordat de elementen van de revolutie zich van het verbond met de burgerlike klassen gaan afwenden, en - ook in doelstelling - zich naar de proletarische revolutie heen ontwikkelen. Zeker, het volkomen hoogtepunt van een proletarische beweging is nog steeds niet bereikt, doch wie niet schematisch denkt, wie niet meent dat het proletarische kommunisme tot stand komt in de ivoeren toren van "zuivere" afzondering en isolament, die zal het duidelijk zijn, dat de spaanse revolutie op weg is een proletarische te worden. Het is een bakpraatje van sociaalen andere ook-democraten, of van "linksen", als beweerd wordt, dat de strijd in Spanje "slechts zou gaan tussen fascisme en democratie". In wezen is de strijd reeds in een veel verder stadium gekomen: de strijd tussen de proletarische en de burgerlike orde.

Ze schrijft het informatieorgaan van de PCUM (nr. 8. 7.10.36.) "In ons land is niets minder dan een proletarische revolutie doorgevoerd. Als een rots blek stortte zij in de stilstaande wateren van het reformisme, waartoe de leiders van de IIE en IIE Internationale de europese arbeidersbeweging hebben laten verworden. Terwijl deze leiders de hele wereld aanriepen en om de bourgeoisie niet te verschrikken, verklaarden, dat de in Spanje uitgebroken strijd slechts een voortzetting van de strijd tussen democratie en fascisme zou zijn, (als doelstelling een karakteristiek bestanddeel van de volksfrontpolitiek) waerpen de arbeiders zich in de strijd met de vaste overtuiging, dat de definitieve beslissende strijd met de burgerlike klasse aangebroken was. Ook de bourgeoisie liet zich door het democratische gewauwel niet van de wijs brengen, omdat haar de werkelijke zin en inhoud van de strijd klaar voor ogen stond. Onbevonden hielp zij de militaire rebellen."

Deze uitspraak moge de rijpheid van de situatie misschien wat overschatten, in wezen treft zij de spijker op de kop. Terwijl alle machten van de reactie zich samenspannen, voltrekt zich, ondanks alle onvolkomenheden en onrijpheid van de revolutie van de arbeidersklasse.

De resultaten van de derde periode leveren opnieuw het bewijs, dat de revolutie over krachten beschikt, waarmee in de leerboeken der schoolse strategie geen rekening wordt gehouden. Zowel in de grote franse als in de russiese revolutie bleek de aanwezigheid van die krachten.

Voor socialisten van het slag Sal Tas moge de spaanse revolutie een beweging zijn waarvoor zij hun fijngewevene netten optrekken, de historie van de spaanse strijd heeft het ongehoorlijk van al dergelijke praatjesmakers, die zich wonderwat voorstaan op hun "elite-socialisme", en die niets beters weten te doen dan bij bewegingen van wereldhistorische omvang de wijsheden der schoolse strategie na te vauwelen, wel bewegen.

Wie tegenover de krachten van de reactie, van het barbarisme, van de kapitalistische degeneratie, de histories en politiek mogelijke, dus reële samen treding en activering van de levende proletarische krachten wil, die zal moeten uitspreken, dat de spaanse arbeidersklasse tans vecht voor de toekomst van de wereld. Voor de zaak van het proletariaat, die nu meer dan ooit de zaak der mensheid is.

(Afgeel. 2. December 36.)

Wegens moeilijkheden met de schrijfmachine e.d. moesten we helaas de uitgave van ons orgaan enige tijd vertraagen. Wij verwachten van onze lezers ruime bijdragen voor de verbetering van ons technies apparaat.

B3

en hun grote fascistiese lastgevers met man en macht in hun misdadige campagne versterken. De val van de spaanse arbeidersmacht zal echter niet alleen de neiging in Frankrijk en het Verbond samen te gaan vervoeren, doch tevens de anti-fascistiese krachten in West-Europa onderwijzen.

Verbond doet alles en niet tot een absoluut insluken te vervallen. Dezen kwamen het te laat met zijn betredende sterven, het spaanse antifascisme. Het steunpunt verhouding van de vijand die door tal van kleine proletarische groepen gebracht. Het insluken schijnt de "nieuwe democratie" van Stalin zijn westwaarts activiteit te willen brengen tegen het "frontisme". Steun voor "nieuwe" personen, steeds nieuwe verhoudingen. Deze hebben de band met de "halfautonome" die zich met "nieuwe" recht regulaten heeft, maar dat de grond is grond. Het "nieuwe" heeft niet "nieuwe" te verlaten, anders zal de "nieuwe" machtsverhouding "nieuwe" van 7 November 1934 in een "nieuwe" van de russische arbeidersmacht" of op aan-dringing hand aan de hoede van het spaanse proletariaat toe te vertrouwen. (De InformatieDienst CNT-IC-CC) Bovendien de russische "democratie" eiken de revolutionaire eenheid der arbeidersklasse. Zeker mag de vraag gesteld worden of aan de vele verhoudingen zijn een proletariese onoverwinnelijkheid ten grondslag ligt.

De heldenstrijd van het spaanse proletariaat is in een nieuw stadium getreden. De de eerste grandioze actie tegen de despotische, tegen de spaanse arbeiders letterlijk met hun kleine assisten de soldaten van Franco terugdringen in hun van hun verhouding steunpunt herbeelden, kwam een periode van transitie. Waarden werd die verhouding. Door de halfslachtigheid en de "nieuwe" van het "nieuwe" tegen de fascistiese reactie. Een halfslachtigheid die politiek raadt door het eerste praxisieve van de arbeidersklasse despoten van, alhoewel de zwakte in militair en organisatorisch opzicht behield.

Tegevoel van de tweede periode, waarin het proletariaat moest trachten de burgerlijke krachten terug te dringen, zijn revolutionaire militaire organisatie op te bouwen. en zijn revolutionaire eenheid in de strijd tegen de reactie te vestigen. Zonder dit alles zou een effectief verzet onmogelijk geweest zijn.

Verwaarde van deze militaire organisatie en die proletariese eenheid was een laatste betreding van de volksfrontstrijd. Het is begrijpelijk dat in die periode van overwinning van de oude halfheden, in die periode van voorbereiding en heropbouw van het proletariese krachten aan alle fronten van schilte, doch in een "nieuwe" verzwakking van het proletariese verzet was vaaric nomen. Door de nederlagen heen moest het proletariaat zijn zwakheden overwinnen, zichzelf en zijn eigen kracht terug vinden.

Terwijl de vijandelijke krachten, gesteund door de wereldreactie, zich dreigend en lelijk aantrokken, kwam het stand van de burgerlijke wereld, een wonder aan nemen, doch wat in werkelijkheid voortvloeide uit de historie van het verzet zelf. Zo schreef de ERIC van 7 November 31, "de stad is in de laatste dagen steeds dodelijker, dat de hoofdstad in de handen moest vallen van de rechtse troepen, die de zang, welke zij om de stad geslagen hadden steeds verder dichtnemen." Het blad verwachtte dan ook dat Franco's troepen "niet meer te sluiten" zou zijn. Het bewoende, dat aan rechtse zijde dodelijk een weerzin waarmakenbaar was en tot een ernstige vermindering van de stad over te gaan. In deze laatste zin schijnt de grote verhouding van het blad, een vergissing, waaraan zich vrijwel alle burgerlijke beschouwers en "deskundigen" schuldig maakten. Wie geloofte in ernst, dat Franco Madrid wilde sparen en de "onherstelbare culturele schade" die kon worden aangericht? Men begreep niet, dat juist de nadering van de nederlagen tot Madrid; dat de, alhoewel militair niet beslissende toch meer heel hoogst verderfelijke werkende dreiging van het nomen van Madrid door de fascistiese bonden, het historische keerpunt in de strijd van het spaanse proletariaat

B4

A4

B5

A5